

SISKA PÉTER

Sztavrogin kötélén

Isten a konyhában
ül, a világot
archiválja
magában – alig
működik
már.

*Mindjárt vége lesz,
megígérem,
mondja.*

A vállára teszem
a kezem. Ő csak néz
maga elé. Nem
érezem –

talán a fájdalom
sem valódi

többé.

Apokrif változatok

1.
Magában beszél,
a fejét rázza.
Meztelen. A kezeit nézi:
tíz ujj, véresek.
Valami
elmozdul benne,
valami világít, pedig

még nincsen
világ, hogy létezzen –

2.
Különös. Mintha
az a nap
meg sem történt
volna

(hajnalban
sebészek tárták
fel a világ mellkasát,
az ég fehér volt,
tejfehér) –

Birodalom a porban

1.
Reggelre vörösek lettek
a felhők.

Háború lesz, mondta
a szomszéd, akit
két hete
temettünk.

Bólintottam.

Az éjjel száraz
eső esett,
fullasztó volt
a hőség –

2.
egy asszony
a zuhanó csönd
mögül jön,
kiabál,



a narrátor nem
hallja.

Az eget nézi.

Karteziánus álmok

1.
Mozdulatlanul áll.

Lobogó,
kék láng,
az egész világot
égeti: mosolyog.
Sír.

Kiabálok, de
nem vesz észre,
az égben

nézi önmagát –

2.
Elválík egymástól
a szó

és az, amit jelöl.

A fák üresek,

a földön
hever minden
gyümölcsük.